

HALINA PAWLOWSKA

ULOVILA JSEM HO V BUŠI

motto

motto

HALINA PAWLOWSKA

ULOVILA JSEM HO V BUŠI

Praha 2014

Všechny postavy, situace a místa jsem si vymyslela.
Ale mé pocity jsou naprosto autentické...

© Halina Pawlowská, 2014
Illustrations © Erika Bornová, 2014

ISBN 978-80-267-0276-4

Ulovila jsem ho v buši aneb Promiň, Bridget

Prolog

Tak jo. Konečně můžu napsat, co se tehdy doopravdy stalo.

Byl to divný čas. Potkala jsem totiž svého muže. Ještě jsem s ním nebyla tak třesnutě dlouho, jak se nakonec ukázalo. Potkala jsem ho, když šel v noci se svou první láskou po Václaváku. Šla jsem totiž taky po Václaváku. Šla jsem s partou kamarádů, s kterou jsem se přemísťovala z jedné hospody do druhé. Můj muž šel s Dáňou. S holkou, která si ho chtěla vzít a které jsem ho vyrvala z pazourů. Dáňa se ovšem nevzdala, nevadilo jí, že jsem mému muži porodila chlapečka, nevadilo jí ani, že jsme byli docela šťastní. A protože můj muž byl jenom muž a protože mu lichotilo, že je u ženy schopen vzbudit neutuchající vášeň, která plane, i když ji nesytí, tak... tak šel prostě s Dáňou o půlnoci po Václaváku. Nelíbal se, ani se nedrželi za ruce,

ale stejně se právě tehle moment stal startovací čarou na nejdobrodružnější trati mého života.

1.

Nabídka

Počet sportovních schopností: 0, počet znalostí o horách: 0, počet manželů: 1 (úplně stačí), počet dětí: 1 (úplně stačí), počet milenců: 0 (a tak je to přece správné!)

Nikdy jsem nepocítila sportovní ctižádost. A sportovní organizátoři byli pro mě ještě nepochopitelnější než samotní sportovci. Právě tihle nepochopitelní lidé ale vymysleli projekt, který mě nadchl. Chtěli totiž, abych psala články, reportáže, knížky a scénáře o tom, jak horolezečtí profesionálové i amatéři zdolávají nejvyšší hory všech světadílů. Tu nabídku jsem získala jen kvůli Pájovi. Pája byl šéf filmové společnosti, a když jsem řekla, že jsem se mu líbila, tak to nebylo přesné. Páju jsem fascinovala. Byl užaslý, že říkám vtipné věci, že mám zvláštní rodinnou historii a že mám obrovská prsa. Na Pájovi mi připadal nejzajímavější právě jeho obdiv ke mně. Mé sebevědomí syčelo rozkoší a zvět-

šovalo se každým Pájovým pohledem. Byla jsem ale vdaná, a tak jsem se vůbec milostně neangažovala, chovala jsem se spíš jako lenivá pávice, která jen úkosem sleduje rozrušeného páva, jak před ní natřásá svá barevná peříčka.

Pája měl ve skutečnosti k pávovi dost daleko. Byl malý, měl brýle a hrbil se. Neměl moc pěkné dětství, protože (jak řekl Michael Douglas v nějakém thrilleru) bylo krátké. Máma Páji brzo po jeho narození onemocněla, pak se zamilovala do australského malíře, pak se odmilovala a pak umřela.

Pája mne trochu dojímал a trochu jsem se ho bála. Jeho postoje neměly jasné mantinely. Pája nepochopil, že dobro je dobro a zlo je zlo. Pája měl tendence se dobru vysmívat a zlo vydávat za chytrost. Ale nechci psát o Pájovi. Zmiňuji se o něm jen proto, že jsem ho měla ráda. A to proto, že mu nevadilo, že mám velký zadek a kulatá stehna. A vlastně o Pájovi mluvit musím, protože kdyby nebylo Páji, tak by se vůbec nic neodehrálo.

2.

První pohled

Počet hodin strávených úvahami, co si vzít na sebe do Afriky: 48, počet zbytečných věcí, které jsem si sbalila do Afriky: 8, počet věcí, které mi v Africe chyběly: 18, počet vodek v letadle: 8 a ty další si nepamatuju

Byl prosinec. Za hodinu a půl mělo odstartovat letadlo do Amsterdamu, kde jsme se měli nalodit na palubu Air France a odfrčet až k rovníku. Jako první horu si totiž horolezci vybrali Kilimandžáro. A naším cílem byla proto Tanzanie.

Bože, jak já se bojím létat! Tehdy jsem se taky strašně bála. Tak moc, že jsem si musela jít dát do baru vodku. Anebo radši dvě, nebo tři. Čtyři jsme si s Pájou dali, než jsme zjistili, že naše letadlo do Amsterdamu je fuč. Jo, málokomu se to podaří, ale mně ano. Dokázala jsem prošvihnout letadlo, a přitom jsem byla rozhodnutá zažít něco nebezpečně vzrušujícího. Zburcovala jsem všechny letištní personál, takže se nám nakonec podařilo odletět do Bruselu a pak to vzít autem do Holandska. Vydala jsem ob-

rovské množství energie, ale nakonec jsme se jako poslední cestující nalodili v Amsterdamu do airbusu směr Dáresalám.

Samozřejmě že má starost, co budu mít na rovníku na sobě, byla mnohem větší, než jestli zvládnu napsat o Africe knihu a scénář. Nechala jsem si ušít hedvábné šaty na ramínka, které měly bílý podklad a červeno-žluto-modře impozantní fleky. Měla jsem v úmyslu na flekaté šaty nosit červenou košili s rukávy po loket a s délkou pod kolena, která by milosrdně zahalila mé širokorozchodné oblíny.

Když letušky po čtrnácti hodinách letu otevřely v letadle dveře, dýchl na mě horký vítr. Mé hedvábné šaty se vzduly. Zahalily mi hlavu, takže jsem v okamžiku byla jak neforemný balík, jako stan, jako bourec morušový... Jednoduše řečeno: dřív než jsem se já mohla podívat na africký kontinent, tak se africký kontinent podíval na mě! Konkrétně na má nahá, tlustá, bílá stehna a na mé spodní kalhotky, jejichž výběr určilo jediné kritérium: hodně pohodlné na dlouhou cestu...

3.

Netopýři

Počet komářích štípnutí: 1, počet milenců: 1 (stalo se, ale je to neodpustitelně nemorálně nechutné), počet hodin strávených vzpomínkami na domov: 0 (nesmí se to nikdo dozvědět)

Ještě než začnu vypravovat, jak jsme jeli horou krajinou, kde kolem silnice chodí krásné štíhlé Masajky s velkými vědry na svých nádherných hlavách, tak vám řeknu, jak to vypadalo, když jsme přijeli do hlavního města Tanzanie. Vlhkost vzduchu tam byla obrovská. Šaty se mi lepily na kůži a vzpomněla jsem si, jak můj táta, který vždycky očekával nějakou katastrofu, říkal, že máme mít vždycky u sebe lahev s pitnou vodou. Mě a Páju ubytovali na českém obchodním zastupitelství. Zamkli jsme se v bytě, kde hučela klimatizace jak starý autobus, když jede do kopce, a já Páju vyštvala pro minerálku. Nechtěl jít, ale měla jsem tolik fundovaných argumentů, že se nakonec vzdal. Odešel v pět hodin dvacet minut odpoledne. Bylo půl sedmé, když ještě nebyl zpátky. Začala jsem panikařit. Mobil jsem neměla, žádný signál

se tam stejně nedal chytit, a šílela jsem při představě, jak Pája upadl do zajetí lidožroutů, kterým učarovalo jeho bílé, masité tělo. Jak jsem tak panikařila, tak mne napadlo, že Pájovi půjdu naproti.

Otevřela jsem dveře bytu, když mi došlo, že nemám klíče. Jenže právě v tu chvíli domem prolétl poryv vichru a dveře se mi zabouchly před nosem. Stála jsem na chodbě, v domě se zdmi, v kterých byly dvacetimetrové díry, aby dům mohl dýchat a bylo v něm světlo a aby do něj mohl v hejnech létat hmyz. Nejenže je v Dáresalámu devadesátiprocentní vlhkost vzduchu, ale létá tam taky devadesát procent malarických komárů. Bzučeli kolem mě, jako by se domlouvali na hromadném útoku. Má hrůza byla tak velká, že jsem po vzoru kudrnatého Doylea ze starého seriálu *Profesionálové* na první pokus vykopla dveře.

Pája přišel pak za chvíli. Zdržel se proto, že v šest hodin obloha nad Dáresalámem ztmavla. Miliony netopýrů se shromáždily nad městem a zamířily k nějakému neznámému cíli. Pája pozoroval nebe a na mou existenci docela zapomněl.

Nenaštvalo mne to. Dojalo mne to. Zasněný Pája mi náhle připadal tak mužný! Stulila jsem se mu do náruče a chvíli jsem si nalhávala, že možná právě Pája je v mé manželské kri-

zi východiskem, a že vážně asi nezbyde, než abych ho představila dětem a začala s ním budovat zbrusu nové rodinné hnízdo.

4.

Úplně malí žraloci

Velikost Pájových pih na zádech: obrovská, velikost tanzanijských žraloků: malá (ale při vyprávění lze zvětšit), velikost mé podprsenky: 80G

V tanzanijském Dáresalámu jsme se potkali s pánem z obchodního zastupitelství. Byl to nenápadný muž, který proplul bez problémů socialismem a teď se moc bál, aby mu kapitalismus nezhatil jeho ekonomické vyhlídky. Ten pán měl dceru, která v Africe vyrostla. Mluvila perfektně anglicky i francouzsky a příjemné na ní bylo, že si na rozdíl od svého otce ani na moment nedělala hlavu, jestli má před námi skrývat, že se má s rodiči v Tanzanii báječně. A měla se tam fakt moc dobře. Jediným opravdovým problémem pana obchodního totiž bylo, aby měli na zastupitelství hodně lahví českého piva a aby měli každý den k dispozici řidiče, který by je odvezl k moři. Moře v Dáresalámu mělo přes 30 stupňů a pláže byly

široké a zlaté se spoustou kokosových palm, z kterých padaly kokosy stejně jako u nás shnilá jablka.

Do vody jsem šla opatrně, bylo mi divné, jak byla voda stejně teplá jako vzduch, takže mne ani na chvíli neochladila. Dno bylo mělké, šla jsem daleko a pořád dál, až jsem si všimla, že ta česko-africká holka pana obchodáka na mě prudce gestikuluje. „Vrať se, vrať!“

A tak jsem se vrátila. A ta holka mne donutila, abych se sehnula a koukla do vody. Viděla jsem tam asi třiceticentimetrové hbité tělíčko.

„To jsou žraloci,“ řekla holka. „Jsou malí, ale mají hodně ostré zuby. A když jsi v hloubce a vrhne se jich na tebe víc najednou, tak to končí blbě. Tak jednou týdně tady v moři zmizí nějaké dítě.“

Tehdy – já blázen bláznivá – jsem si myslela, že to, že jsem unikla žraločími zubům, je něco fantasticky vzrušujícího. Že jsem právě prožila dobrodružství na hranici života a smrti a že o tom budu všude vyprávět. A psát. Pcha! Žraloci! Kam se hrabou na situace, do kterých jsem se řítila v rozhrkaném letadle afrických aerolinek, které mi zajistily cestu z Dáresalámu do Arushy.

A právě až tam začal příběh, který měl až moc dlouho otevřený konec.

5.

Cheryll na svém místě

Počet mých pohledů na Františka: 112 (ale možná víc), počet pohledů Františka na mě: 0

Konečně (tuhle pasáž jsem už mnohokrát vyprávěla, protože je to fakt vtipná historika) jsem se ocitla na letištní ploše v městě Arusha. Všude kolem se tyčily zelené pahorky a byla jsem ve výšce 1 200 metrů nad mořem. To byl zřejmě důvod, proč se mi hned na letišti spustila krev z nosu. Šla jsem na záchod. V kabině nebyl toaletní papír, jen nějaká zhmožděná krabice od bot, kterou jsem roztrhala na cáry, ty jsem srolovala do rour a ty jsem si strčila do nosu. Vypadala jsem jak obyvatelka amazonského pralesa při rituálním tanci.

A pak, bojujíc s větrem, který mi rval mé hedvábné mundúry z těla a snažil se mne odhalit jak snad žádný muž, jsem s partou zarostlých horolezců a s Pájou, který si nasadil pochybný safari klobouček, krůčky gejši doklopýtala k džípu, kde seděl... Ach ano! Ano! Chtěla bych napsat, že tam seděl ON – mého srdce šampion (s mými pubertálními

kamarádkami jsem zpívala: ON – mého srdce žampion a někdy dokonce: ON – mého srdce choroš), ale nenapíšu to.

Prozradím pouze, že jsem uviděla Františka. Že se na mě vůbec nepodíval, jen řekl: „Já jsem Fanda.“ Stačilo to. Jako by mne pohltit vír, který se tak rychle točil, že bylo naprosto jasné, že mne buď brzo stáhne ke dnu, nebo mne vyprskne někam tak závratně, že se ocitnu v úplně jiné dimenzi.

6.

Sem se mi dívej!

Počet bílých mužů v domě: 12, počet bílých žen: 1, počet domorodců: 1 (Cheryll je o dvacet kilo mladší než já)

Fanda se na mě ani nepodíval celou cestu džípem k němu domů. Bydlel v malém přízemním domku s dvěma ložnicemi a zastřešenou verandou. Páju a horolezce Fanda ubytoval v jedné ložnici. Druhou ložnici nabídl mně. Sám si lehl na verandu. Po cestě jsme byli dost vyřízení. Všichni si dali jen pár skleniček vína, které jsme koupili cestou z letiště v divném hangáru s vlnitým plechem, a pak se už z pokoje horolezců ozvalo chrá-

pání. Zdálo se mi, že Pája usnul jako první. Já spát nemohla. Bylo mi horko. Byla jsem rozrušená. Pečlivě jsem upravovala moskytiéru nad svou postelí tak, aby v ní nebyla ani kulinka. A když byly asi tak dvě v noci, tak do pokoje vešel Fanda a řekl: „Máš u sebe v posteli kousek místa?“ Fakt se mi to zdálo moc hrrr! Drzé! Nemožné!

„Ano, ano, mám tu místo,“ řekla jsem horlivě. A tiše, jako temný stín, ke mně do postele hupsla Cheryl. Cheryl byla dívka s obrovskými očima z kmene Sukumů. Byla lesklá a tmavá jako hodně upražený buruský oříšek. Lehla si tiše vedle mě, usmála se na mě, že bělostí svých zubů rozsvítla tmu, dala si ruku za hlavu, jako to dělají děti, a spala. „To je moje hospodyně,“ řekl František. „A to je její pokoj.“

Nemohla jsem se ani pohnout. Netušená xenofobie mne úplně ochromila. Dýchala jsem opatrně ústy, ale i tak jsem cítila neznámou, pižmovou vůni. Říkala jsem si: „Přece nejsi rasistka!“

Ale byla jsem. Vadilo mi víc, že vedle mne spí mladá černoška, než kdyby ke mně přilehl neznámý bílý chlap. I když... Fanda mi nepřipadal neznámý. Jako bych ho znala věky. Ostatně jeho rodný dům stál jen deset kilometrů od městečka, kde jsem trávila dětství a kam jsem pravidelně jezdila každé léto

už třicet let. Bylo to tak divné! František mi byl prostě blízký na první pohled. Měla jsem pocit, že bych mu klidně mohla říct: „Pamatuješ se, jak jsme spolu byli...“, i když si logicky nemohl pamatovat nic, protože až do okamžiku, kdy jsme se uviděli na letišti pod Kilimandžárem, jsme spolu nikde nikdy nebyli.

Až mnohem později jsem Fandovi řekla, jaké jsem měla pocity. A Fanda se jen smál a řekl mi, že on taky. Tehdy mě to ale vůbec nenapadlo. František si mě totiž vůbec nevšímal. Dokonce ráno, když jsem se ho zeptala, zda má něco k pití, koukal tak zhruba na úroveň mé brady. Ani níž, ani výš. Možná že právě tehdy u snídani, kdy jsem sama snědla celé mango, jsem si vymyslela, že František je ze mě celý pryč. Že už dlouho neviděl žádnou bělošku odpovídajícího věku a že se ke mně tak divně chová jen proto, že je rozrušený a vzrušený, jak moc se mu líbím!

Nebyla jsem v pubertě. Bylo mi čtyřicet! Ale já si vážně myslela, že František je plachý hošík, který skrývá své milostné touhy.

No... tak to teda nebylo. Ve skutečnosti prostě František dostal peníze od organizátorů akce Pět hor – pět kontinentů a měl za úkol se o nás v Tanzanii starat. Měl zajistit horolezcům výstup na Kilimandžáro a mně a kameramanu a režiséru Pájovi ukázat zajímavosti, které by stálo za to natočit.

7.

Na dobrou noc

Počet hodin strávených hovorem s Františkem: 86, počet hodin strávených psaním reportáže: půl hodiny (ještě jsem přece nic nezažila!), počet hodin strávených v milostných hrátkách s Pájou: 0 (Einmal ist keinmal!)

Afrika zahltila všechny mé smysly, oči, uši, hmat, čich i chuť. Afrika mi zatemnila mozek a okupovala mi srdce. Stručně řečeno – byla jsem z Afriky úplně hotová. Strach, který jsem měla z exotického kontinentu, ustupoval ne každým dnem nebo hodinou, ale už každý můj pohled na africké kopce, každé zašustění akácií a každý poryv zvláště kořeněné vůně měnil mou hrůzu v extatické nadšení. Po třech dnech v Arushe jsem byla jako opilá. Taky jsme tam doopravdy dost pili. Z profylaktických důvodů jsem ráno popíjela whisky, každé odpoledne jsem pila whisky, abych odpuzovala hmyz, a každý večer jsme příchod noci oslavovali pochopitelně whisky.

Horolezci, filmaři i Pája, který v kloboučku vypadal jak dědeček hříbeček, usnuli vždy-

cky kolem deváté. Já byla vzhůru. František byl taky vzhůru. A tak jsme si povídali. Hlavně o Podkrkonoší, o lesích, o houbách, o dětství, o pubertě, o prvním polibku a o prvním zoufalství z toho, že ten, koho máme rádi, nás nechce.

Povídala jsem si s Františkem jako kdysi s mým mužem, když jsme se dávali dohromady. Šeptali jsme a smáli se spiklenecky, abychom nikoho nevzbudili, a František najednou vždycky náš hovor uřal a řekl:

„Tak dobrou“ a zmizel někam do tmy. Já si opatrně lehla vedle Cheryll, vnímala zvláštní pachy černého kontinentu a byla jsem na sebe moc pyšná, jak dokážu být daleko od domova, jak jsem na rovníku a jak mi to připadá stejně samozřejmé, jako když jdu po nábřeží kolem Národního divadla.

8.

Dáma v nesnázích

Počet šokovaných opic: 24, počet rozrušených buvolů: 6, počet zlomených končetin: 1 (levý kotník)

Uběhly teprve čtyři dny, ale měla jsem pocit, že v Africe jsem už nesmírně dlouho. Fratišek se v Africe živil jako profesionální

lovec. To znamená, že doprovázel na lovy bohaté bělochy a zařizoval jim veškerý komfort, aby se cítili jako kdysi Hemingway. Taky měl František pár zakázek od evropských zoologických zahrad. Zařizoval odchyty a transport. Kšefty mu dohazovala paní Ingrid. František mi jednou v noci řekl, že je veliká a sádelnatá, a tak mě trochu zamrzelo, že když se ochladilo, že řekl, že Ingrid má ve skříni košili, která by mi jistě byla. No... byla mi!

Na rovníku jsou dny horké a noci chladné. Už za rozbřesku jsme se s Františkem vydali do divoké buše, kde měli František s africkým společníkem postavené ohrady, kam sváželi odchytaná zvířata určená pro Evropu. Byla jsem nadšená z cesty džípem hrbolatou krajinou. Fascinoval mne pohled na obzor. Byl široký jako obrovská mělká mísa plná rozpraskané africké země. Najednou to v autě škytlo a zůstali jsme stát.

„Pařez,“ řekl František a všichni muži, překvapivě i Pája, zanořili své hlavy pod automobil. Mně dal František do ruky pušku a řekl: „A ty hlídej!“

Třásla se mi ruka s tou puškou. Rozhlížela jsem se jak ostříž, ale nevěděla jsem, jak hlídat a před kým. Špatně vidím, ale zdálo se mi, že v dálce se míhají ocasy levhartů. Najednou se vedle mě pohnul horký vzduch,

něco čpavého mne bouchlo do chřípí. Vedle mne – jak němá socha – se tyčil vysoký Masaj. Měl dlouhé nohy i ruce, oranžovou bederní roušku a bíle pomalovaný obličej. Nedíval se na mě, jeho oči směřovaly kupředu, hrudník se mu prudce zdvíhal.

„Fratišku,vedle mě stojí Masaj! Co mám dělat?“

„Zastřel ho!“ řekl František.

Nejstrašnější na celé téhle situaci bylo – ne, nebojte se, nezastřelila jsem Masaje – ale nejhroznější bylo, že jsem o tom na okamžik zauvažovala. Přiznala jsem si později své pocity a došlo mi, že člověk je ve vypjatých a neznámých situacích opravdu schopen všeho. Aspoň já jo, i když... jak už jsem řekla, nezastřelila jsem ho!

Masaj stejně rychle, jak přišel, zase zmizel. Auto dali muži do pořádku a jeli jsme dál. V ohradách měl František odchycené buvoly a žirafy, v klecích paviány, v bazénku asi stovku vodních želv a za pletivem nervózně pobíhalo nejmíň padesát pštrosů. Filmaři filmovali a fotili, Pája jako vždy všechny kritizoval, v kloboučku připomínal guvernéra z dob provincií a mně se chtělo čurat. No jo, jenže kam má žena v jasně červené košili na flekatých hedvábných šatech jít čurat v divoké buši, kde je tráva kolem vysoká maximálně 30 centimetrů a kde se

teprve daleko za obzorem tyčí hubený strom?

Přikrčila jsem se za ohradou s buvolu. Už jsem byla skoro v podřepu, když se mezi plačkami zablýsklo blyštivé buvolí oko.

„Buvol je nejnebezpečnější zvíře v Africe!“ vzpomněla jsem si na slova svého otce a zděšeně jsem se vztyčila. Běžela jsem k opicím. V cestě mi stála půlmetrová zídka. Spěchala jsem hodně. Zbrkle jsem vyskočila na zídku, ale váha mého zadku mne táhla zpátky, váha mých prsou mne táhla vpřed. Výsledkem bylo, že jsem se zhroutila na zem, bradu opřenou o zeď a nohu zkroucenou pod sebou. Opice se držely za pletivo klece a fascinovaně mě pozorovaly.

„Proč se válíš v těch opičích lejnech?“ zařval Pája. „Ty jsi ale prase!“

Tím si Pája zpečetil svůj osud. Nemohu přece milovat muže, který dámu v nesná-
zích nazývá prasetem!

František měl silné, teplé, strašlivě mužné ruce. Plné oděrek a mozolů, ale s čistými nehty, jako kdyby byl zubař... Jo! Zapomněla jsem vlastně říci jednu důležitou věc. I když... asi nebyla tak důležitá, když jsem na ni zapomněla. František měl zlatý zub. Jo, jo. Měl zlatou jedničku, a když se usmíval, tak házel prasátka na celou Afriku. Ani náhodou mne nenapadlo, že bych někdy ve svém ži-

votě mohla mít společného cokoliv s mužem se zlatými zuby. Ale jo. Měla jsem s Františkem společné nejen podkrkonošské zájmy, vzpomínky na dětství a lásky, ale taky jsme měli společnou touhu se vzájemně ochránit.

František mne opatrně posadil na zídku, prohmatal mi kotník a trochu se ušklíbl: „Asi to bude jenom výron.“

Mezi horolezci byl lékař. „Nemyslím si,“ řekl úsečně a odmítal mít s mým kotníkem něco společného. Byl v Africe proto, aby ošetřoval horolezce při zdolávání hory, a ne proto, aby ošetřoval bláznivou ženskou u opic.

Z farmy uprostřed buše jsme odjížděli v několika autech. Já jsem jela sama s Františkem. Noha mě bolela. Představovala jsem si, jak má přelomená holenní kost přeřezává okolní svaly a šlachy. Když František najel na drn, zakřičela jsem bolestí. František sykl. Zas jsem zakřičela. František vzdychl. A pak, když auto muselo překonat zvlášť kamenitý povrch, mě František chytil za ruku a mlčeli jsme až domů.

Domek, který si František pronajal, měl dvorek, kde se povalovali Františkoví psi. Měl čtyři. Když jsme se vrátili, dva psi nezvedli hlavy.

„Aha, mamba!“ řekl František.

Připadalo mi hrozné, že se k nám (už jsem

si tak nějak myslela, že mi Františkův africký dům trochu patří) na dvůr může připlížit jeden z nejjedovatějších hadů, ale ještě hroznější byl Františkův návrh, že jestli mě noha bude opravdu hodně bolet, tak mne posadí do helikoptéry a nechá mne odvézt do Nairobi, kde mě vezmou do nemocnice, kde si nechám nohu operovat, a pak odletím do Prahy. Když mi František ozřejmil mé možnosti, silou vůle jsem se rozhodla, že mám jen výron, a nechala jsem si na kotník naplácat rozstrouhanou syrovou bramboru, která mi z něj měla vytáhnout horkost.

Večer jsem se potřebovala osprchovat. Pája mi chtěl pomoci. Měl ale vztek, že jsem se zranila, doslova řekl, že jsem všem zkažila výlet, a byl hodně netrpělivý. Při každém jeho prudším pohybu jsem zasténala. František to nemohl poslouchat. Vrazil do koupelny. Zvedl mě jak peříčko a posadil mě na dno vany. Sprchovala jsem se. Voda byla kalná a buď strašně horká, nebo strašně studená, a když jsem se ji snažila zregulovat, tak mě něco praštilo a ruka mě brněla od prstů až ke klíční kosti. Nemohla jsem si srovnat v hlavě, co se to děje. Zase jsem sáhla na kohoutek. A zas rána a brněla mi nejen ruka, ale celé tělo.

„Pájo!“ volala jsem tenkým hlasem. „Asi tady probíjí proud.“

Pája se hlasitě zasmál. „Blbost!“

A pak mi docela obratně pomohl z vany, přihlížel, jak mi František nohu obratně ob-
vazuje, a... usnul.

František do mě lil whisky víc než jiný den, a když jsem usnula na gauči, přikryl mě svo-
jí bundou.

9.

Svíčková

**Počet žen tlustých jako já: 0, počet ulovených ga-
zel: 1 (aneb: Děvenky s nožkou gazelí, nelezte
boubelkám do zelí!)**

Nedávno jsem vedla polemiku s jednou ka-
marádkou, která tvrdila, že se neustále sha-
zuju a že všem vykládám, jak jsem kde
upadla a co jsem spletla, a že se tak sta-
vím do nemožného světla, kdy si každý musí
myslet, jak jsem šíleně nešikovná a jak nic
nedokážu. A kamarádka mi řekla, že jsem
na omylu, když si myslím, že nešiky jsou po-
milováníhodné, že to není vůbec pravda,
protože jen holky skvělé po všech stránkách
jsou naprosto „in“.

No tak nejsem „in“ a nikdy jsem nebyla!
Ale rozhodně jsem si o sobě navzdory všem

mým karambolům nemyslela, že jsem nemotora bez schopností. I tehdy v Africe, s nohou, která mi otekla do velikosti zahradní konve, jsem byla přesvědčená, že jsem mrštná lasice, která svůj momentální handicap (který by se za daných okolností stal přece každému) bravurně zvládá. A v podstatě jsem to zvládala. Pája mi na trhu koupil za dolar stoličku, vždycky jsme někam dojeli, já vyklopýtala z auta, dokulhala jsem někam, kde bych mohla všechno pěkně pozorovat, a Pája mi tam přistavil štokrle. Ze štokrlete za dolar jsem viděla spící lvy, viděla jsem slony, viděla jsem žirafy s něžnými očima a elegantními krčky.

Štokrle jsem opustila jen párkrát, když mne v dálce na jezeře zaujal podivný pohyb. Kulhala jsem ke břehu, abych viděla lépe.

„Okamžitě se vrať!“ zakřičel František.

Stačily čtyři dny, abych Františka poslouchala na slovo. Otočila jsem se a hned šla zpátky.

„Hroši jsou děsně agresivní!“ řekl František. „Špatně vidí, když zaznamenají něco neznámého, znervózní a rozčileně běží se na to nebezpečí podívat. A ať je to, co je to, rozmašírují to pro jistotu napadrt. Ve vodě jsou nesmírně mrštní a rychlí. Kdyby tě zpozorovali, je po tobě!“

Jak už jsem řekla, čtyři dny stačily, abych Františka poslechla na slovo: „Na!“ František mi strčil do ruky kulovnici. „Až uvidíš antilopu, střílej!“

Já a střílet antilopu?! Jáááá po čtyřech dnech v Africe střílím antilopu?! Já jsem po čtyřech dnech měla nohu přivázanou ke dvěma větvím místo dlah a po čtyřech dnech v Africe jsem věděla, že když chci v Africe přežít, že musím dělat to, co po mně František chce. A tak jsem zamířila a... zastřelila jsem antilopu!

Františka si najímali dychtiví muži z Evropy, Ameriky i Asie a chtěli, aby je dovedl k zvěři, kterou by mohli sprovodit ze světa. Ti muži stříleli pro zábavu a za velké peníze. A tak když mi František řekl: „Střílej!“, pochopila jsem, že je to něco jako vyznání. Že jeho pokyn ke stříbě je vlastně dárkem, že je to skoro totéž, jako kdyby mi v Praze na procházce dal zásnubní prsten.

František pak antilopu stáhl, přivázel za zadní nohy k trámu verandy, dal mi do ruky nůž a pravil: „Vyřízni svičkovou, uděláme si z ní guláš!“

Nikdy jsem do té doby z žádného zvířete nic nevyřízla, nikdy jsem do té doby nevěděla, kde mají zvířata svičkovou, nikdy jsem nevařila guláš na otevřeném ohništi v plechovém umyvadle. Nikdy jsem nevaři-

la pro tým horolezců a chlapa se zlatým zubem. Nikdy potom jsem necítila tolik pýchy nad tím, co všechno dokážu!

10.

U kámošky

Počet zranění: 3, počet napsaných reportáží: 0, počet mých slovních výpadů na Pájův klobouček: 7, ale je to houby platné, nosí tu odpornou hučku furt!

Horolezci se konečně odhodlali, že vylezou na Kilimandžáro a že k tomu Františka nepotřebují. Zůstal k dispozici našemu týmu filmařů. Zůstal k dispozici mně! A odvezl mne ke své kámošce. Kámoška byla Němka. Taková ne moc hezká. Měla nejen světlé vlasy, ale i světlé řasy a obočí a nad pasem masitou obruč bílých faldů. V Německu se prý nelíbila nikomu, v Tanzanii se líbila všem! A bylo naprosto báječné, že jí se líbili tmaví chlápci s kučeravými účesy a silnými bílými zuby. František mi řekl, že je Gudrun střídá jak kalhotky a že ty nejhezčí a nejvýkonnější si nechává jako zaměstnance ve svém podniku. Gudrun si totiž v Africe založila dopravní firmu.

Byla neupravená, červená v obličejí, s umolousaným nátělníkem a tenkými plátěnými kalhotami nad kolena, které se jí divně kroutily a stáčely po stehnech tak nějak nemravně až k rozkroku.

František jel ke Gudrun, aby si nechal něco vytisknout na její tiskárně. Vzal mne s sebou. Gudrun měla na dvoře několik potlučených černých landroverů, starou houpačku a opičku. Byla uvázaná na provaze, který jezdil na kladce, a připomněla mi nešťastného labradora našich sousedů na chalupě. A asi právě proto jsem se k opičce sklonila a chtěla ji pohladit. Makak mi sice nastavil svou hubenou, malou hlavičku, ale pak se odrazil, vyvrstlil se na můj obličej a drápal mě drápy jako obrovskou vidličkou. Krev po mně stékala v pravidelných čúrcích a poprvé jsem viděla Františka, jak oněměl. Pak vzal sklenku s whisky, kterou nám Gudrun nabídla, a polil mi hlavu. A ještě jednou. Whisky mne páčila v očích, přesto jsem zaregistrovala, jak sklenička, kterou Gudrun použila, je strašně špinavá, jak se v ní na dně povalují divné cucky a jak si tam udělal hnízdo zelený pavouček.

František se mi líbil (zub jsem nevnímala), mluvila jsem proto vyšším hlasem a tvářila jsem se, že jsem nesmírně křehká, že jsem nevinné děvčátko. Jenže když jsem si

zlomila nohu a když mě podrápala opice, ztratila jsem veškeré naděje, že bych u afrického krasavce mohla uspět. Bylo mi jasné, že má jediná šance je vrýt se Františkovi do srdce jako fajn kamarádka. A protože mi to bylo naprosto jasné, tak jsem se přestala snažit. Začala jsem být docela přirozená. Začala jsem normálně konverzovat, hádat se s Pájou, který ve svém kloboučku nejen nablble vypadal, ale i se nablble choval. Začala jsem jíst jako vždycky a přestala jsem se tvářit, že jsem živa jen z rosy okvětních plátků...

Taky jsem se naučila sama sprchovat. Bylo to velké dobrodružství. Belhala jsem se koupelnou, holí jsem si otvírala kohoutky a připadala jsem si jak hrdina Meresjev, který se i bez nohou doplazil ke své záchraně.

Seděla jsem ve vaně, smývala ze sebe špínu buše a slyšela jsem hihňání Cheryll. V tu chvíli jsem si uvědomila, že vůbec nevím, jestli František s Cheryll něco má anebo ne. Zdravý rozum mi říkal, že určitě ano. Že Cheryll je dráždivá černoška, a že když bydlí s mužem v nejlepších letech, tak je naprosto nepravděpodobné, že by mezi nimi nedošlo k sexu. Srdce a můj rasismus mi říkaly, že ne, že František nechce žádné tmavé děvče, že František na rovníku trpělivě čeká, až potká opravdovou lás-

ku – plachou, chytrou, milou Češku z rodného kraje.

Myla jsem si hlavu, nechtěla jsem být krásná, neměla jsem před kým. U Františka jsem šanci neměla, na Pájovi mi nezáleželo a horolezci byli v čudu. Myla jsem si hlavu, abych byla čistá a aby se za mě František nemusel stydět, když mě vodil po svých známých, před kterými jsem měla reprezentovat jeho vlast.

„Jauuuuu!“ sprcha zajiskřila. Praštila mne do ruky a před očima se mi dělaly jiskřičky.

Sprcha se svíjela jako had. Chytla jsem ji.

„Jauuuuu! Pájo, Františkuuuu!“ Jistě že jsem byla nahá. Ale záleží na tom, že jste nahá, když vámi probíjí proud 220 voltů?! No... nebylo to 220. Mé štěstí, že jsem neumřela, spočívalo v tom, že proud v Tanzanii byl kolísavý, nedržel svou hodnotu a v momentě, kdy probíjel sprchou, tak hodně klesl. Byla jsem ale trochu omráčená, trochu v šoku a trochu se mi klepaly ruce.

„No jo, tak jsi měla pravdu, v té sprše byl proud...“ řekl František a oloupal mi mango.

„Zajímalo by mě, co se jí tu ještě stane,“ řekl Pája otráveně.

„Stihla toho za týden skoro tolik jako já za dvacet let,“ řekl František.

Ještě ten večer jsem šla na záchod. Když jsem seděla na míse, něco v ní šplouchlo.

Poděšeně jsem vyskočila. Neviděla jsem nic. Zas jsem si sedla a zas jsem to slyšela.

„Co je to?“ opět jsem nic nezahlédla, ale když jsem se nahnula až úplně dolů, tak jako by se ve vodě zalesklo něco s trojúhelníkovou hlavou...

„Je tam had!“ vřítla jsem se do kuchyně.

Ani se tam nešli podívat. Whisky v lahvi už skoro žádná nebyla. Cheryll měla červené tváře a hihňala se. A pak mě v noci něco klovl do chodidla.

„Co je?“

František stál jak přízrak nad mou postelí a v ruce držel dlouhého, nafouklého plaza.

Šeptal: „Měla jsi pravdu. Byl v záchodě, v míse, vodní had, nechápu, jak se tam dostal, málem mě kousnul, musel jsem ho vzít lopatou... Kdyby tě kousnul do zadku, tak bys asi už teď byla mrtvá...“

„Fuj!“

Příšerná představa, jak umřu v Africe, protože mě do zadku kousne had, co vystrčí hlavu ze záchodové mísy. Něco tak strašně nedůstojného!

František se smál, zub se mu blýskal a já si připadala jak holčička. To bylo moc příjemné. Doma jsem žádná holčička nebyla. Můj muž byl stejně starý jako já. A byl asi větší kluk než já holka.

„Zítřka ti ukážu, jak se tu dá krásně žít,“ řekl František.

„Ukážu ti... mně ukáže, jen mně chce ukázat... o mne mu jde...“

S tím jsem zavřela oči. František chce, abych mu já, a zrovna jen jáááá, schválila jeho Afriku!

11.

Nula

Počet významných pohledů mezi mnou a Františkem: 17, když počítám, jak mě viděl ve vaně, počet Pájových útoků, abych s ním měla sex: 1 (hned potom, jak mě viděl ve vaně)

František mě a Páju (samosebou taky) vzal do domu německého geologa. Němců žilo v Tanzanii hodně, protože Tanzanie byla kdysi německou provincií. Tenhle geolog byl asi čtyřicetiletý, měl zhruba stejně starou manželku a šestiletou holčičku. Holčička měla svou chůvu a ta měla šestiletého chlapečka. Manželka geologa mi řekla, že chůvu najali už jako kojnou, když se jim holčička narodila, a že už tehdy se dohodli, že chůvina syna adoptují. Geologové měli nádherný dům. Sklo, ebenové a santalové dřevo, sta-

rožitný nábytek kombinovaný s orientálními koberci a stříbrnými a měděnými doplňky. Zástlony, závěsy měly nádherné, jásavé barvy a všude byla spousta čerstvých květin.

Úplně nejkrásnější byla poloha domu. Stál na kopci a místo oceánu se pod ním do daleka rozlévala zvrásněná temně rudá poušť, na které slunce po celý den kreslilo fascinující barevné obrazce.

„Už se loučíme,“ řekl mi geolog.

„Děti musí začít chodit do školy a tady žádná není. Vracíme se domů do Hamburku. Vezmeme s sebou pochopitelně Dicka,“ tím myslel geolog chůvina chlapce. „Vezmeme i Sáru, Britu a Paula“ a tím myslel geolog hubeného Masaje a dvě Svahilky, kteří jim pomáhali v domácnosti.

„Nechce se jim odsud,“ řekl nám František, když jsme odjeli. „Tady mají padesát lidí, co se o ně starají, nemusí hnout prstem, na co si ukážou, to dostanou, napít, najíst, oprášit... tady totiž úplně stačí, že seš bílej, seš **někdo**, a pak se vrátíš domů a zjistíš, že jsi **nula!**“

Nevěděla jsem tehdy, že právě tahle slova budou hrát v mé budoucnosti hlavní roli.

12.

Láska náčelníka

Počet komářích štípnutí: 1, počet denně vypitých sklenic tvrdého alkoholu: 12, počet napsaných reportáží: 3 věty, počet mých nenápadných dotyků Františkových paží: 14, počet ctitelů: 3 (když počítám Pájou, náčelníka a jednu bláznivou Masajku, která na mě plivala na trhu)

Město Arusha leží na vysokohorské planině. Všude jsou kopečky porostlé zelení, přesně ty kopečky, podle kterých lovec a spisovatel Hemingway napsal knížku *Zelené pahorky africké*. Vzduch je tady ostrý a teletivý, vidíte ho, jak se před vámi vlní a přináší nečekané vůně zvěře, rostlin, touhy i smrti. A taky nese pach kravských lejn. Z těch si totiž Masajové budují své chýše. Jsou krásně vykroužené, zdálky vypadají nesmírně elegantně, ale když se přiblížíte, tak se vám chce omdlít. Mně se aspoň nejdřív chtělo, pak jsem si zvykla a fascinovaně jsem sledovala, jak z mých romantických představ o původních afrických obyvatelích nezbývá skoro nic. Všude už dosáhly pařáty civilizace. Filmaři, v čele s Pájou, který

miloval smlouvání, handlovali s kmenem Masajů. Herecké výstupy Masajů za cukr, za čaj a za spreje proti mouchám od bělochů. Masajové převzali zboží a byli ochotni pózovat, tančit a házet oštěpem na neviditelného nepřítele. Masajky kolébaly robátka, kojily je a smály se jak na titulní stránku časopisu *Elle*. Masajové jsou vesměs velice krásní. Mají dlouhé končetiny, úzké, nádherně tvarované lebky, mandlové oči, tenké nosy a ústa jako nastavená k polibku. Víc na krásu dbají muži. Právě oni nosí šperky a právě oni na sebe vrství roucha úchvatných sytých barev, blankytnou modř, rudou hlínu, zlatý písek, sametovou zeleň... Masajové jsou krásní, ale... vůbec se nemýjí! Masajky jsou úchvatné jak Naomi Campbell, ale znepokojovalo mne, jak jim na tváře a na rty a na bělmo očí sedají mouchy a jak je Masajky vůbec neodhánějí.

Náčelník místních Masajů byl zřejmě nej-ošklivějším Masajem v celé Africe. Asi mu kdysi do obličeje šlápl slon. A tomuhle ošklivému Masajovi jsem se moc líbila. Pořád se ochomýtal kolem, a když jsem se svou pochroumanou nohou seděla na stoličce, tak si přisedl na bobek tak těsně, že se mne dotýkal celou půlkou těla. František svahilsky sjednával výměnné obchody a Pája fotografoval jak Japonec. Zmocnil se mne

strach. Prchla jsem (to znamená – dobelhala jsem se) do džípu a zamkla se v něm. Na zadním sedadle seděl lékař horolezců.

„Rozumná volba,“ schválil můj útek. „AIDS, žloutenka, syfilis, tubera...“

Ale já nevzala roha před chorobami, které řádily všude kolem, já se šla schovat před náčelníkem. Masaje to vůbec neodradilo. Sedl si na kapotu auta a svůj už tak dost rozplácý obličej přilepil na čelní sklo. Vydržel ho tam mít přitisknutý skoro hodinu. Když jsme z vesnice odjízďeli, silně se mi ulevilo, na druhou stranu mne napadlo, že tak intenzivně jako tomu Masajovi jsem se možná ještě nikdy nikomu nelíbila...

13.

Nejhezčí dárek

Počet dárků: 1 (když беру jako dárek návštěvu hnusné restaurace s hnusným jídlem), počet minut, kdy jsem čekala na Cheryll: 52, počet minut, kdy jsem dokázala uraženě mlčet: 5, počet vášnivých polibků: 1 (ale byl táááááákhle dlouhej)

Byla jsem v Africe, když jsem měla čtyřicátiny. Svítilo slunce, ráno jsem posnídala avokádo s rajčátky a místním chlebem, kte-

rý byl z nekvašené mouky, byl tenký a tma-
vý a připomínal mi ořechy. František na ten
můj slavný den, o kterém se nikdo z mužů
našeho zájezdu vůbec nezmínil, nachystal
cestu do divoké buše s místním svahilským
stopařem. Stopař seděl vzpřímeně vpředu
na autě, přidržoval se zlehka a znuděně se
díval po okolí. Občas seskočil, sklonil se
k zemi a přemítal, pak jsme se vydali smě-
rem, který ukázal... Stopař nás dovedl ke
lvům, koukali na nás otráveně, sotva zved-
li oči, jak jsme je rušili ze spánku...

Vlastně to byl nádherný den, vlastně byl
náš výlet úžasným narozeninovým dárkem.
Ale já jsem to takhle neviděla. Já jsem chtě-
la dostat dort, chtěla jsem, aby mi chlapci
zpívali „Happy birthday“, chtěla jsem, aby mi
někdo dal diamant anebo aspoň plechový
prstýnek. Měla jsem přece TAK významné
výročí! Bože, já jsem byla blbá! Jenže jsem
to vůbec nevěděla. Myslela jsem si, že si za-
sloužím trochu pozornosti, a když se kolem
mne procházely žirafy, tak jsem se vzdoro-
vitě odvracela. Ani pytlík pražených termi-
tů mne nerozdováděl. Chutnali trochu jako
arašídy, ale nijak povznášejší pocit jsem
z konzumace mravenců neměla. Byla jsem
protivná. Nejvíc protivná jsem byla na Páju.
Odsekávala jsem mu, dělala jsem tss a ofr-
ňovala jsem se úplně nad vším. Pája po-

chopil, že s tím musí něco udělat. Rozhodl se proto, že večer půjdeme do jediného místního hotelu a tam ty mé proklaté narozeniny konečně oslavíme!

Tak jo! Vzala jsem si halenu na flekaté šaty a chtěla jsem vyrazit. Vyhlídka na večeri v exotickém hotelu mi trochu spravila náladu.

Na večeri se chystal Pája, já, František, lékař horolezců a Cheryll. Že ji chce vzít František s sebou, mne šokovalo. Chtěla jsem vztekle řvát, že tak nejsme domluvení, ale nikdo se nad tím nepozastavil, a tak jsem taky mlčela. Ale vělo to ve mně. Byla jsem přece oslavenkyně! Já jsem měla určit, kdo je hoden se mnou slavit a kdo ne! A hihňající se dvacetiletá tmavá děvenka se do mých plánů nehodila. Notabene Cheryll byla z pozvání nadšená. Chtěla se vymódit, šla ke kadeřnici, aby jí napletla nové copánky, pak se koupala na dvoře, nestydatě výskala v neckách a nestoudně všem ukazovala svá nádherná prsa a štíhlé, předlouhé nožky... Aúúúú! Pak se Cheryll líčila a pak na sebe věšela šperky. Přehodnotila jsem svůj vztah k románu *Sever proti Jihu*. Vžila jsem se do role bílé „madam“, která je vystavena ponížení, že musí čekat na černou otrokyni. Jen taktak že jsem nenechala Cheryll bičovat.

Konečně jsme mohli vyrazit. Cheryll voněla omamně, chtělo se mi vzteky zvracet.

Hotel měl neonový nápis a velkou zahradu. Byla krásná. Rostly na ní avokádovníky, z kterých občas padala avokáda jako zralé kaštiny, stolky byly natřené nabílo. Objednali jsme si jihoafrické víno a já pořád čekala, jestli mi někdo nezačne nějak obřadně blahopřát. Čekala jsem marně. Jedli jsme tuhé maso a podivně šedé brambory. Pak jsme šli s Pájou a lékařem hledat záchod, paradoxně jsme museli projít nejen lokálem, ale i kuchyní. Vypadalo to v ní příšerně. Špína, pach, snad jsme i zahlédli pohyb krysy... Když jsme se vrátili, Cheryll tančila. Boky se jí ležérně vlnily do rytmu, prsíčka vibrovala... Vzteky se mi zhoupł žaludek, ale teď jsem si klidně mohla dovolit zvracet, svedla bych to na návštěvu kuchyně... Pája chtěl původně Františkovi vyprávět, jak strašný zážitek nás v kuchyni potkal, ale teď nemohl mluvit. Rozrušeně koukal na Cheryll. Byl uchvácen tou tmavou nádherou. No to mě úplně dorazilo! Nejenže mi nic nedal k narozeninám, ale ještě tady tak bezostyšně dychtivě čumí na ženu z buše! Rozzuřila jsem se, šmátla jsem po avokádu vedle mé židle a hodila ho Pájovi na hlavu. Trefila jsem ho přímo do čela. Jenže avokádo není kaštan. Pája na krátký okamžik upadl do bezvědomí...

Pak už neprobíhala žádná bujará zábava. Ano! Mohla jsem za to já! Litovala jsem se. Kdybych nebyla v Africe, byla bych doma a snažila bych se urovnat vztah mezi mnou a mým mužem, věnovala bych se svému malému synovi a dostala bych od svých milujících rodičů nádherné dárky. A taky bych šla určitě na flám s kamarádkami, a ty by mi taky dávaly dárky a bylo by mi krásně. Ale tady v Africe jsem byla nemilovaná, nepotřebná, hnusná, stará, bílá, se zlomenou nohou a s podezřelým biftekem v útrokách!

Před naším odchodem propukl lehký skandál. Pája nás sice všechny pozval, ale po zhlédnutí kuchyně se mu do placení nechtělo. Hádal se s číšníkem, pak s majitelem restaurace, pak na ubrus demonstrativně vystříkal celou lahvičku kečupu a pak, na znamení protestu, před užaslými zraky hotelového personálu snědl účet. Útratu nakonec zaplatil František, ale neměl z toho rozhodně žádnou radost.

Odehrálo se to strašně rychle. Tak rychle, že jsem nejdřív vůbec nepostřehla, že se něco odehrává.

Cheryll se hihňala u vchodu hotelu, Pája vykřikoval něco v tom smyslu, jak můžou za takové svinstvo chtít tolik peněz, lékař si na hotelové zahradě zapomněl svetr, a tak se pro něj vracel, a já už došla k autu. Fran-

tišek šel těsně za mnou. Jak jsem chtěla otevřít dveře, chytl mne za paži, odhodil mne dopředu, kde byl absolutní stín, ohnul mne na kapotu a dal mi pusu. Nebyla to jen pusa. Byl to polibek. Františkův jazyk jsem měla hluboko v krku, cítila jsem jeho sliny, jeho tělo se ke mně horce tisklo a držel mne pevně jako nikdo nikdy předtím. František byl prostě chlap, muž a já ztratila všechny své ambice, minulost i budoucnost a byla jsem jen žena, které se podlomila kolena, která se zachvěla touhou a kterou František od sebe prudce odstrčil, ohlédl se po Pájovi a řekl: „Tak pojďte rychle, ať už odsud vypadnem!“

14.

V banánech

Počet nočních návštěv koupelny: 12, počet slov, která padla mezi mnou a Františkem: 0, počet komářích bodnutí: 187 a pak jsem je už přestala počítat...

Byla jsem úplně mimo. Rozrušená až na kost. František seděl v džípu jako sfinga. Nebo spíš jako socha z Velikonočního ostrova. Nedíval se nejen na mě, nedíval se na nikoho, mlčel.

Dech mi bublal v plicích, hrudní koš jsem měla sevřený očekáváním. Pája v kloboučku žvatlal nesmysly o tanzanijské úrovni gastronomie, pochechtával se s přioopilým lékařem horolezců, který byl s námi jen proto, že dostal ve výšce 3 000 metrů horskou nemoc a musel se vrátit, Cheryll se taky hihňala a všichni mi připadali bezstarostně ubozí, protože vůbec netušili, co fascinujícího, obrovského, světového, strašného, dokonalého, hořkého, sladkého, zakázaného, hříšného a osudového se před chvílí stalo.

Jen dvakrát v životě jsem to zažila. Vědomí, že se děje něco, na co nikdy nezapomenou, že jsem potkala někoho, kdo se mnou bude spjat, že ať se se světem i se mnou bude dít cokoli, tak právě prožívám něco, co se blíží zázraku.

Zázrak se zlatým zubem a chlupatýma rukama najednou změnil směr.

Zastavil a pokynul Cheryll: „Dneska jdi do banánů!“

Cheryll něco udiveně zaševalila ve svahilštině. František jí svahilsky odpověděl. Jít do banánů znamenalo ve Františkově řeči to, že se Cheryll měla vrátit do své vesnice. Ke svému otci, který měl tak obrovskou díрку v uchu, že si do ní mohl postavit dvoudecovou skleničku. Cheryll měla „v banánech“ i svého syna. Měl mondénní jméno, jmeno-

val se Quentin, a Cheryll ho porodila, když jí bylo rovných třináct. Když jsem se jí ptala, kdo je otcem jejího dítěte, tak jen mávla rukou. František mi naznačil, že to mohl být její bratranec, bratr, strýc anebo otec...

Bože můj! František poslal Cheryll do banánů, v ložnici budu na té široké posteli sama... nebo... nebudu tam sama?!

Pája byl mimořádně naladěný, že bude ještě flámovat. Rozléval víno, vyráběl bowli ze všech druhů tropického ovoce a naléval na granátová jablíčka, na mango, na papáju, na ananas, na kokos, na banány, na pomeranče litry bílého rumu... Už jsem nechtěla pít. Jen doktor si dával s Pájou do nosu. František zmizel.

Předstírala jsem, že mne bolí hlava, a šla jsem si lehnout. Pája po první sklence ztratil elán a usnul s hlavou na stole. Společně s lékařem jsem ho dovedla do jeho ložnice a za chvíli jsem slyšela, jak oddychují zhluboka oba muži.

Já neoddychovala. Šla jsem na verandu. František doma nebyl. Asi až za hodinu jsem uslyšela auto a pak tiché kroky ve tmě. Počkala jsem, až si František lehne. Jen dostčila pokrývka, vyšla jsem na verandu.

„Františku...,“ zašeptala jsem. František se ani nepohnul. Sklonila jsem se k němu. Měl zavřené oči.

„Spíš?“

Bylo jasné, že přece nemůže ve vteřině usnout tvrdým spánkem, ale František spal.

Šla jsem zas do ložnice. Čekala jsem. Přijde za mnou? Něco šustlo. Vzpřímila jsem se. Už jde... Nešel, jen netopýr proletěl kolem domu. Nevěděla jsem, zda mám taky dělat, že spím, a oddaně čekat, až se ke mně připlíží, či zda mám sedět s očima vytřeštěnými do tmy a v momentě, kdy spatřím Františkovu siluetu, rozpřáhnout náruč... A tak jsem chvíli seděla a třeštila a chvíli jsem ležela a jako spala a po dvou hodinách jsem zas šla na verandu a zas jsem špitla: „Spíš?“

A František už možná doopravdy spal, ale možná taky ne...

A já zas třeštila a ležela a šla se na verandu jako nadýchat a jako napít... A pak jsem usnula vyčerpáním, protože najednou bylo ráno a já zjistila, že jsem si zapomněla zatáhnout moskytiéru, a měla jsem na zádech asi 160 bodnutí. Vypadalo to, že se na mě slétli komáři z celé země a neúnavně do mě klovali svými sosáčky, až mi na kůži vytvořili docela zajímavý design.

15.

Zase v banánech

Počet fotek, na kterých jsem s Františkem: 3, počet volů: 2 (Pája a já, i když mi to došlo až za rok)

Ráno František nebyl v domě, Cheryll taky nepřišla, a tak jsme snídali jen whisky a sušenky. Pája rozhodl, že pojedeme do míst, která nám František doporučil, že se tam dají udělat báječné fotky. A tak jsme jeli. Po prašné silnici, kde po obou stranách seděly černé ženy a na nejprimitivnějších kamínkách pražily kukuřici, kde se každou chvíli motaly krávy a kde se najednou přímo uprostřed cesty krčilo něco zeleného. Pája prudce zabrzdil. Na silnici si hověla dost velká ještěrka. Měla podivné vousky na hlavě a já si ji vzala do dlaně. Okamžitě změnila barvu na oranžovou a růžovou a ostře žlutou. Zavýskla jsem:

„To je chameleon!“

„Ty taky vezmeš do ruky každou potvoru!“
rozčílil se Pája.

A chvíli jsme jeli a zabrzdil zase. Teď ležel na silnici divný balík. Byl to kluk. Asi devítiletý, nedýchal, kolem hlavy se do hlíny vsakovala krev. Nikdo si ho nevšímal.

„To přece není možný!“ roztrásla jsem se.
„Je,“ řekl Pája. „Je to totéž, jako když u nás doma přejedeme kočku...“

Dojeli jsme k banánovníkům. Kvetly. Za nimi se tyčily pahorky a já vše viděla jako v mlze. Jako kdybych si vzala nějaké prášky anebo si čichla k něčemu omamnému, nevnímala jsem v podstatě nic.

Pája mne umělecky aranžoval, aby mi to slušelo a zároveň jsem nezastiňovala Afriku, a fotil a fotil a fotil...

„Už nemůžu,“ naříkala jsem. „Už mě to nebaví...“ nadávala jsem. „Už nechci...“ vzpouzela jsem se.

A najednou jsme uslyšeli motor a u nás zastavil Františkův starý džíp.

František měl na sobě klobouk a bílou košili vytaženou čerstvě ze zásuvky. Měla na sobě puky od žehličky.

„Chtěl jsem vás mít na fotce spolu, ale když už nemůžeš...“

„Tak ještě chvíli...“ dovolila jsem Pájovi, aby si mne a Františka vyfotografoval. František mne držel kolem ramen, u hlavy jsme měli banánové květy a naše úsměvy byly hodně křečovitě.

Každý milimetr mého těla se chvěl vzrušením, každý můj chloupek stál vzpřímeně, jak kdyby se chystal do boje...

František na mne jednou, ale opravdu jen

jednou, koukl, ale já cítila, že je napnutý jako luk. Jako já.

Bylo to tak... bylo to tak... bylo to tak... že Pája byl úplně za vola!

16.

Za měsíc

Počet napsaných reportáží: 0 (jsem špatná redaktorka), počet dárků koupených rodině: 0 (jsem špatná matka, manželka i dcera), počet dioptrií v brýlích, které jsem si zapoměla na Františkově psacím stole vedle dopisu, který jsem mu napsala: 7 a půl, z čehož logicky vyplývá, že jsem potom už nikoho a nic neviděla!

Horolezci zdolali Kilimandžáro a jelo se domů. Zprávy z místního letiště mě rozrušily. Prý tři letadla havarovala, protože se jim do motoru dostali ptáci. To byla má určitá naděje. Že se stane něco nepředvídatelného a já zůstanu v Africe u Františka navždy. Nebude prostě jiná možnost. Ale letadla létala.

S Cheryl jsem se rozloučit nemohla, z „banánů“ se ještě nevrátila. František měl spoustu práce. Přesto bylo jasné, že nás pojede doprovodit na letiště. Už jsem pochopila, že se mnou nechce mluvit ani se na

mne dívat. Nevadilo mi to, věděla jsem naprosto jistě, že právě to, že mne ignoruje, je důkazem jeho nezřízené lásky. V noci jsem v koupelně, kde už neprobíjel proud, napsala Františkovi dopis. Naštěstí jsem měla velkou obálku, na kterou jsem napsala jen F. od H. a položila ji Františkovi na psací stroj. Měl takový starý, sympatický, vychloubal se, jak na něm píše žádosti a domorodci jsou z něj u vytržení.

Do dopisu jsem Františkovi napsala, že když mne políbil, tak mi došlo, že právě on je osudovým mužem mého života, a že na něj budu čekat, dokud si pro mne nepřijede.

František dopis nečetl, to vím určitě. Když jsme odjížděli na letiště, byla zalepená obálka přesně tam, kam jsem ji dala, ale když jsme se loučili v letištní hale, tak František položil můj kufr na pás, stiskl mi rameno a zašeptal: „Za měsíc budu v Praze.“

Seděla jsem v letadle a František vylezl na střechu letištní haly a díval se na letadlo, dokud se nezvedlo k nebi.

Oči jsem měla přitisknuté na sklo. Zapomněla jsem proto na svou masajskou hůl. Pája mi ji koupil na masajském trhu. Byla černá, malovaná, z ebenového dřeva a těžká jako prase. Jak jsem tak zírала na svého afrického boha, tak mi hůl vypadla z ochromených prstů, a protože letadlo se právě

zvedalo vzhůru, tak se hůl svezla po šikmé podlaze, nabírala rychlost a já úplně jasně viděla, jak proletí celým trupem až na konec, tam prorazí otvor a my všichni kvůli mé holi zemřeme strašlivou smrtí.

Rachot hole zburcoval jednoho zámožného Holanďana. Všiml si mé nohy. Já sama na ni docela zapoměla, mé srdce mne bolelo víc než zlomená kost. Nicméně má noha byla neforemná, oteklá jak konev a fialová. Hodný Holanďan naléhal na letušky, aby mne posadily do business class. Já se bránila. Vysvětlovala jsem Holanďanovi, že se velice bojím létat, že musím sedět vedle svých přátel, že kdybych nestrávila let v konverzaci s nimi, že bych se zbláznila. Holanďan si myslel, že jsem se zbláznila už dávno, když na 14 hodin letu odmítám lepší sedadlo. Bylo na něm vidět, že má chuť mne popadnout a do té business class mne dorvat násilím. Ještě jsme nedosáhli letové výšky, když jsem zavřela oči. Byla jsem tak zmožená emocemi, že jsem usnula. Tvrdě. Tak tvrdě, že jsem se probudila, až když jsme přistávali v Paříži. A protože jsem věděla, že za měsíc budu muset být nejkrásnější, tak jsem si hned koupila šíleně drahý parfém, kterému, podle prodavačky, neodolá žádný muž.

Toto je pouze náhled elektronické knihy.
Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém
obchodě společnosti eReading.